

Насилие от екрана

Екранът обсебва нашите човешки сетива (зрение и слух едновременно) и по този начин възприетото се преживява като извънредно реално. Четенето или слушането на разкази предизвиква съвсем други съществено активни мисловни процеси. Прочетеното или чулото преминава винаги през фантазията и предизвиква мисловни образи и картини, които индивидът може да понесе. Тази душевна защита убягва при гледането на телевизия или видео. При една сцена на насилие от екрана детето има две възможности: или да гледа или да изключи телевизора. Консумацията на движещата се картина (телевизия, филми, видео, комп/отърни игри) се е наложила трайно в нашия живот. Статистиката показва, че до своята 18-годишна възраст децата са гледали вече около 25 000 убийства от екрана, филми, които съдържат насилие и преследване, предизвикват силно вълнение у децата. Това се отнася и за кадри от действителността, показващи разрушения, мъка, смърт. Последствията може да са страх и смущения в съня. Но също така и свикване с агресията и мотивация за подражание.

Вълшебной о копче

От уютната хралупа на един вековен бор в гората надничаше малката катеричка Кати. Тя нямаше търпение да дойде вечерта, защото мама и татко ѝ бяха казали, че имат страхотна изненада. Когато се здрачи, татко подаде глава в отвора на хралупата и каза:

- Кати, Кати, затвори очички!

Пухкавелката закри очи с рошавата си опашка. Когато ги отвори, пред нея се мъдреше странна кутия с много копчета и антена.

- Това е телевизор - усмихна се татко.

- Той ще ни показва всичко, което се случва в гората: и пеперудените балове, и заешките състезания, и концертите на Щурчо...

После татко натисна едно копче и в кутията стана светло. Зазвуча мелодия и изплуваха някакви силуети.

Кати плесна с лапички и внезапно извика:

- Мамо, татко, но това са трио "Жабурани"! Пяят стари блатни песни!

Тримата се настаниха удобно пред паница сушени гъби и се прехласнаха в необикновената кутия, наречена телевизор.

Измина седмица. Когато мама и татко излизаха да събират орехчета и гъби, пускаха телевизора на Кати, за да не скучае. После тя им разказваше надълго и нашироко всичко, което е видяла.

Един ден обаче, още не бяха влезли в хралупата, когато чуха силен плач.

- Мамо, татенцеее! - дереше гърло Кати.

Двамата се втурнаха презглава вътре и я взеха в прегръдките си.

- Какво има, пухчето ми? Оса

ли те ужили? - погали я татко.

- Не, мечка, мечка... - хълцаше Кати.

- Каква мечка? Никъде не я виждам... Пък и домът ни е толкова високо... - утешаваше я мама.

- Там, в кутията... - посочи малката катеричка. - Ръмжеше истрашно се зъбеше!

Щом се поуспокои, Кати обясни какво се е случило. Днес по телевизията предавали мечешките борби, които се провеждат два пъти в годината. Мечоци от близки и далечни гори се борели с всички сили за голямата златна пита мед. Кати се уплашила ужасно, когато дали отблизо озъбената муцуна на един мечок и страховитото му ръмжене изпълнило хралупата.

- Помислих, че ей сега ще излезе от телевизора и ще ме излапа! - кокореше блестящите си очички Кати.

- Не се тревожи - каза баща ѝ. - Ще ти покажем един фокус, с който можеш да направиш невидим всеки, който те плаши от телевизора.

- Фокус?! - наостри уши Кати.
- Как се прави?

- Виж това вълшебно копче - постави показалец върху едно от копчетата майка ѝ. - Когато показват нещо страшно, просто го натисни. Ето!

Тя натисна копчето и щрак! -телевизорът угасна и пак се превърна в една обикновена кутия.

- Щрак! Щрак! - натискаше копчето Кати и се смееше. - Вълшебно копче! Знаем кое е вълшебното копче!

От този ден нататък малката катеричка винаги посрещаше мама и татко весела и усмихната. Беше научила, че е по-силна от телевизора и може да направи така, че всяка страшна картина да изчезне само с едно натискане на вълшебното копче.